

О, як минуле наше я люблю

Під сіру мряку дощову
Почути твій чарівний голос.
І нятягнути смутку тятиву –
Стрілою хай летить за видноколо.

У погляді твоїм втопитися немов,
Як той камінчик у прозорій річці.
Згадати ніжність, музику, любов,
Як у ліричній, давній кінострічці.

Ох, як духмяно пахла нам айва,
У сонці щедрім щедро перемита.
І стелеться під ноги знов трава,
Неначе килим виткало нам літо.

О, сум легкий, травневий напівсон
Сльозинкою упав мені на вії.
Колись усе було в нас в унісон,
Тепер лиш згадки, нездійсненні мрії.

Як цвіт, обтрушує їх без жалю
Холодний і сердитий вітер.
О, як минуле наше я люблю,
Із пам'яті його ніхто не витре.

В саду моїм вже літо відбувало,
Схилились айстри майже до землі
Під росяним сріблястим покривалом.
А жаль мій досі ще не відболів.

І я змирилася, як під дощем тополя,
Хоч смуток кинула у скошену траву.
Ох, над усе, мій любий, Божа воля,
Цілунків з вуст твоїх вже не зірву.

І в сні я спокою твого не зрушу,
Лиш доторкнусь до рідної долоні.
Натрусилася осінь в мою душу
Пелюсток рожевих пеларгоній.

А листопад грайливо їх розвіє,
Усе в душі безжально спорожнить.
І застигне в тихій безнадії
Розпачу мого вразлива мить.

Ранок вмивався сонячними росами,
Ніч забрала мій весняний сон.
Так бентежно ніжними покосами
Йти було з любов'ю в унісон.

Радість напувала душу досита,
Що мліла від травневого тепла.
Була вона беззахисною й босою,
Бо всю себе коханню віддала.

Веселкою два серця поєдналися
У сонячній замріяній красі.
В безмежних хвилях почуття купалися
У срібній, чистій, молодій росі.

... А ти переступи через ці будні
І в світанкове свято увійди.
О, ці хвилини просто незабутні,
Розчулять наші душі назавжди.

Назбирай проміння повні жмені,
Яблука спокуси не шукай,
Немає «вчора» в нашій сьогоднішній,
Тільки саду пишного розмай.

Тільки вічність в росяній краплині,
І душа, як у польоті птах,
Може й будень видатись людині,
Як вона захоче, святом свят.

Промінням доторкнувшись до землі,
Дарує сонце нам новий світанок.
Колише вітер колос на стеблі,
А басовиті гомінки джмелі
Пірнають у медовий ранок.

Ох, ця краса і поле, і жнива.
Вже й полудень. У розкошах природа
Пишається розморена, жива,
І жайвір в небі – справжня насолода.

Солодкий хміль нуртує у душі,
А у полях гармонія спокою.
З розгону стежка – в теплі спориші,
Хоч вірша про цей серпень напиши,
Чи до волошки доторкнись щокою.

В обіймах невагомості і ласки
У снах твоїх я Музою була.
А зоряна, безмежна, світла казка
Мереживо фантазій нам плела.

Було це так, як нині кажуть, круто.
П'янило нам так солодко серця
Любові ніжної духмяне зілля рути,
Неначе готувало до вінця.

А щастя розливалось океаном,
Вмлівало серце від гарячих слів.
Невже це все була лише омана,
Як місяць той, що у безмежжі плив?

Людмила ВИШНЕВСЬКА,
сестра медична ЦРЛ.